Nr. 8

25 februari 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

PASJA heeft een gevaarlijke bui

Edwin was de zoon van de leeuwentemmer Wilhelm Schneider, die in het begin van deze eeuw in verschillende circussen grote bekendheid had gekregen. Hij had reeds menig dier met veel zachtheid en geduld gedresseerd. Toen zijn oude leeuw Abkar stierf, kwam hij in het bezit van een jong exemplaar, dat hij Pasja noemde. Hij begon ook dit dier kunstjes te leren. Doch Pasja was verre van gewillig. Niemand dan Schneider zelf wist beter, dat Pasja zeer gevaarlijk was en dat hij eigenlijk telkens als hij de kooi betrad zijn leven in de waagschaal stelde. Pasja kon kwaadaardig naar hem grommen en dikwijls weigerde hij het geleerde voor zijn meester te herhalen. Hij was dan ook de moeilijkste leerling, die Schneider ooit had afgericht. Meestal was het met een zucht van verlichting, dat de dompteur tenslotte de kooi verliet om zich naar zijn andere dieren te begeven. Eén kunstje echter scheen Pasja graag te doen. Wanneer de temmer zei: „Opzitten, Pasja!" dan legde hij direct zijn voorpoten op een houten tonnetje en wachtte geduldig totdat de temmer hem, uit een kleine proppeschieter, een stukje rauw vlees in de geopende muil schoot. De dompteur wist dat hij nooit mocht misschieten; want wie weet, wat er zou gebeuren, als Pasja zich eens het stukje vlees zou zien ontgaan . . .

Niemand keek bij alle voorstellingen oplettender toe dan Edwin. Hij was een flinke knaap van vijftien jaar, het liefst zou hij vaders voorbeeld volgen. Hij hield van alle dieren die zijn vader bezat, doch het meest van de onberekenbare Pasja. Bij diens kooi kon de jongen soms lange tijd doorbrengen. Edwin praatte dan zachtjes tegen het dier en het leek wel alsof de leeuw hem begreep en verlangend naar zijn komst uitzag.

Doch wanneer hij erover sprak om leeuwentemmer te worden, schudde zijn vader ernstig het hoofd.

„Nee, Edwin," zei deze dan, „je kunt beter een ander beroep kiezen. Ik moest nu eenmaal in mijn jeugd hard aanpakken en ben daardoor bij het circus beland. Maar je leven is er vaak in gevaar. Voor jou komt er niets van in . . ."

Toch gaf Edwin de moed niet op. Ook niet toen zijn ouders hem hoe langer hoe meer de aantrekkelijkheid van het circusleven uit het hoofd trachtten te praten. En daarom sloeg hij zijn vader bij zijn werk stilletjes gade en leerde hij van hem, zoveel hij kon.

Totdat er op zekere avond iets gebeurde dat over de levensloop van de zoon zou beslissen.

Het was zomer. De temperatuur was drukkend, er zat onweer in de lucht. Het had al enkele keren geweerlicht, waardoor de dieren onrustig en prikkelbaar waren geworden. Vooral Pasja was in een minder goede stemming. Het ging in de laatste dagen steeds slechter met zijn humeur. Zelfs de dompteur, overigens niet bang uitgevallen, moest zichzelf bekennen dat hij ertegen opzag om zich in Pasja's nabijheid te wagen. Bovendien was Schneider ziek en ongerust. Zijn vrouw sukkelde nog erger met haar gezondheid; zij was die dag naar het ziekenhuis gebracht en de dokter had gezegd, dat alleen een langdurige rustkuur haar herstel zou kunnen bewerken. Haar man had gedurende de laatste nachten steeds bij haar gewaakt, zodat zijn zenuwgestel zeer geleden had...

Toen het ogenblik aanbrak dat hij met zijn troep leeuwen zou optreden, viel er een beklemmende stilte in het circus. Het leek alsof de toeschouwers een voorgevoel hadden van dreigend gevaar. De muziek zweeg, toen de temmer langzaam de kooi van Pasja binnentrad. Even later klonk plotseling een snijdende kreet: Pasja sprong op zijn meester af.

Noch het publiek noch degenen, die zich in de arena buiten de kooi bevonden, wisten precies, wat hun te doen stond. Intussen vocht de dompteur voor zijn leven . . .

Maar wat was dat? Opeens sprong een jongen op de kooi af, rukte de deur open en waagde zich naar binnen. Het was Edwin. Even keek het woedende dier op, aarzelde toen het zijn vriend zag en strekte zich toen op de vloer van de kooi uit.

„Opzitten, Pasja!" riep nu met heldere stem de kranige jongen, vlug de proppeschieter grijpend, die reeds gereed lag. En de leeuw gehoorzaamde! Gewillig kwam hij nader, legde zijn voorpoten op het tonnetje en opende de kaken om het stukje vlees op te happen.

Intussen waren enkele helpers toegesneld, met ijzeren staven gewapend. Het lukte hun om Pasja in zijn nachthok terug te drijven, dat achter de andere kooi lag en er slechts door een deur van was gescheiden.

Onnodig te zeggen, dat Edwin de held van de avond was.

Toen zijn vader van zijn wonden was genezen, gaf hij zonder bezwaar toestemming, dat zijn zoon die hem zo dapper had gered zijn hartewens zou volgen.

Pasja's nieuwe temmer had nooit de minste last met de leeuw. Het dier scheen Edwin buitengewoon goed gezind te zijn. En uit genegenheid vertoonde hij vele jaren in het circus gehoorzaam zijn kunstjes, waarvan dat met het stukje vlees uit de proppeschieter altijd de meeste bijval vond.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

De razende raket

door Bas Bouwman

De golven sloegen huizehoog
als heel de troep uit 't water vloog
of onderdook om met z'n allen
de stekelkoppen aan te vallen,
maar deze monsterhagedis
was in de aanval ook niet mis,
zodat nog lang niet viel te zeggen
wie het uiteind'lijk af zou leggen . . .

Intussen zat de brigadier
nog altijd op het langnekdier,
dat telkens weer alleen voorbijkwam
en plots zijn koers zo dicht langszij nam,
dat Pietje zonder aarzeling
met 't nylontouw te water ging
om Sijmen, als dat mocht gelukken,
van 't langnekbeest z'n hals te plukken.

De reddingspoging viel niet mee,
want plots kwam 't beest op het idee
Piet Penman bij z'n kraag te pakken
en met een boog in zee te smakken,
waarna het met een zelfde zwier
de uitgeputte brigadier,
die steeds nog aan zijn nek bleef kleven,
een soortgelijke beurt ging geven! . . .

De brigges wist er weinig van
en kon, toen Pietje Penneman
hem aan de reddingslijn kwam binden,
maar nauwelijks de krachten vinden
om met behulp van 't nylonkoord
en twee paar armen binnenboord,
verstijfd in z'n doorweekte kleren,
op 't ruimteschip terug te keren . . .

Toen men ook Piet had opgevist,
was 't ruimtevaartuig, voor men 't wist,
naar een verzonken bos gedreven,
dat deels nog staande was gebleven
en met het dichte blaad'rendak
nog even boven water stak,
doch telkens door het schuim der golven
van zee en branding werd bedolven . . .

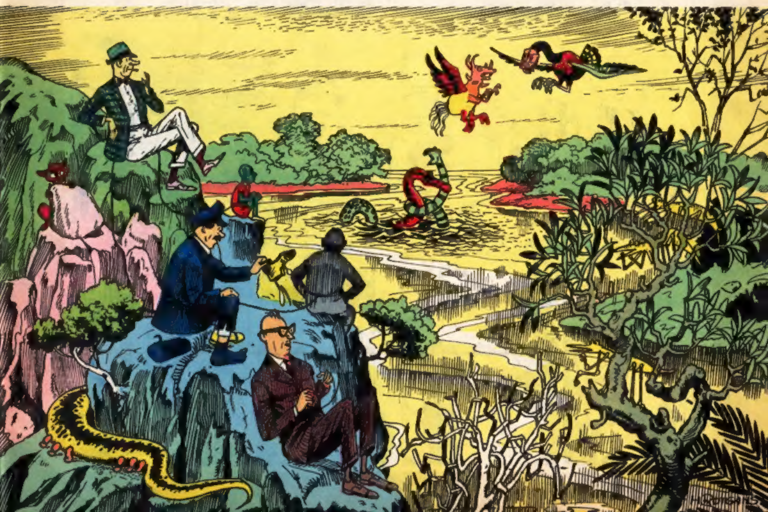
Het leek een hopeloos geval,
daar men, totaal ,,aan lager wal",
geen anker had om uit te zetten
en dus geen kans zag te beletten
dat 't ruimteschip werd opgepakt
en zo vervaarlijk neergekwakt,
dat men het rondom hoorde kraken
en takken door de bodem staken . . .

De Marsiaan, het meest bedrukt
omdat het hem niet was gelukt
de boel bijtijds te repareren,
zei: ,,'t Spijt me vrees'lijk, mijne heren,
maar, onder ons gezegd, ben 'k bang
dat we gedoemd zijn maandenlang,
tenminste als w'in 't leven blijven,
hier in die rimboe rond te drijven! . . ."

En, inderdaad, daar ging 't naar toe,
want niemand wist te zeggen hoe
men Venus ooit weer kon verlaten . . .
Het ruimtevaartuig zat vol gaten,
de radio was stuk en . . . zweeg,
zodat men ook geen kans meer kreeg
om tijd en plaats van hun verdwijnen
naar Mars en aarde door te seinen . . .

Het enige dat overschoot
was, dat men maar gelijk besloot
van boord te gaan om door de bomen
te trachten aan de wal te komen,
wat, met behulp van 't nylontouw,
waarschijnlijk wel gelukken zou,
hoewel de kust niet zo nabij was,
dat het een moeiteloos karwei was . . .

Na veel gesjouw en veel getob
kroop men een steile helling op
waar men besloot om neer te strijken
en over 't landschap uit te kijken,
dat echter mijlen ver in 't rond
alleen uit bos en zee bestond,
waar afschrikwekkende gedrochten
als duivels met elkander vochten!

Het geheimzinnige

zegel

GAIL MOEST LACHEN OM HET ANTWOORD VAN NICK.

DACHT JE, DAT IK DAT GELOOF?

BUITENOM LANGS DE TREEPLANK.

MAAR ROSA SCHROK: ZIJ BESEFTE DAT NICK DE WAARHEID SPRAK. NICK WAS EEN GEDUCHTE TEGENSTANDER.

ROSA BLEEF ACHTER EN ONGEMERKT LIEP ZE EEN COUPÉ BINNEN, WAAR DE GORDIJNTJES VOOR DE RAAMPJES GESCHOVEN WAREN. BINNEN ZAT DE MAN, DIE NICK BEDREIGD HAD.

ROSA, WAT...?

IK KREEG EEN PRACHTIGE KANS, MAAR JIJ LIET JE BEETNEMEN DOOR DIE NICK BRANDON.

DIE JONGEN HAD IK NAAR Z'N COUPÉ TERUGGESTUURD.

WEET JE, DAT HIJ BUITENOM LANGS DE TREEPLANK GEKLOMMEN IS?

JE DOET WAT IK ZEG OF DE WOLF ZAL ERVAN HOREN! GEEN GEWELD! WE KUNNEN NICK HEEL EENVOUDIG UITSCHAKELEN, MAAR HET MOET WEL VLUG GEBEUREN.

GAIL KEEK VERBAASD, MAAR NICKS OGEN DWONGEN HAAR HEM TE GELOVEN.

IK GELOOF NU WEL DAT JE BUITEN LANGS DE TREIN BENT GEGAAN. WAAROM, NICK?

OMDAT DE TUSSENDEUR WAS AFGESLOTEN DOOR LIEDEN, DIE DE TALISMAN WILLEN BEMACHTIGEN.

NICK FLUISTERDE GAIL WAARSCHUWEND TOE.

DENK ERAAN, PAS GOED OP DE TALISMAN EN VERTEL NIEMAND WAT IK JE GEZEGD HEB.

GAIL ZWEEG ONTSTELD. VOORDAT ZE KON ANTWOORDEN KWAM ROSA BINNEN EN GING NAAST GAIL ZITTEN.

IK BEN EVEN TERUGGELOPEN OM SIGARETTEN TE HALEN.

WAT WIL JIJ GEBRUIKEN?

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Pollies aapje, Beëlzebub, krijgt tijdens stormweer de brief te pakken; Olivier klimt hem na in de mast.

Even behoedzaam als hij zich op de bovenste ra had opgericht, liet hij zich zakken, totdat hij er schrijlings op kon gaan zitten, nog altijd de mast stevig omarmend, snakkend naar adem en met het angstzweet op zijn voorhoofd. Hij vouwde de brief dubbel en stopte hem met een gevoel van trots achter zijn hemd. De brief was weer in veiligheid!

Nu alleen nog even naar beneden klimmen en de hele geschiedenis is achter de rug! dacht Olivier. Maar nu hij zijn doel had bereikt, was het net alsof zijn krachten hem in de steek lieten. Nu kreeg de angst pas goed de overhand en hij had nauwelijks een blik in de duizelingwekkende diepte geworpen of hij kneep zijn ogen dicht.

Met beide armen klemde hij zich aan de mast vast. Hij was niet meer in staat om ook maar één spier te bewegen. Met een gevoel van afschuw voelde hij het schip steeds heviger slingeren. De storm joeg met zoveel geweld door het tuig, dat het wel een orkaan leek. Het werd een nachtmerrie op klaarlichte dag... En opeens scheen de hele omgeving zich op te lossen in een dichte, grauwe mist. Olivier verloor het bewustzijn.

Het was daar, op dat nietige platform van de bovenste ra, dat twee matrozen hem een paar minuten later vonden, toen ze in het want waren geklommen om de tuigage na te zien. Ze bonden hem stevig aan de mast vast, waarna ze hun werk deden, niet in het minst gehinderd door de storm. Daarna maakten ze een touw onder Oliviers armen vast en lieten hem langzaam en voorzichtig zakken, totdat hij veilig en wel op het dek belandde. Sergeant Trott en soldaat Pilchard stonden hem met een troepje musketiers op te wachten.

„Eindelijk!" zuchtte oom Ruben, terwijl hij zijn arm om Oliviers schouders sloeg. „Wat een geluk dat je weer behouden aan dek komt! Daar mag je deze twee matrozen je leven lang wel dankbaar voor blijven! Kalm aan nu maar."

Olivier keek versuft om zich heen zonder te begrijpen waar hij was of wat er gebeurd was. „Het spijt me, oom," mompelde hij.

„Dat zou ik ook denken," riep soldaat Pilchard uit. „Je hebt ons de stuipen op het lijf gejaagd, kwajongen! Denk er nou voortaan maar aan: apen zijn apen en

jongens zijn jongens, en laten die elk hun eigen streken uithalen. Blijf jij maar liever met je voeten op de grond staan!"

De opmerking van oom Pharo bracht Olivier het hele avontuur weer in herinnering en automatisch deed hij een greep onder zijn hemd. Gelukkig, de brief zat nog op zijn plaats. Dat schonk hem weer moed. „Och, dat naar boven klimmen was het ergste niet," zei hij manhaftig. „Maar toen ik terug wou, werd ik een beetje duizelig. . ."

„Ga maar gauw een poosje naar je kooi," ried zijn oom hem aan. „Een uurtje slaap zal je goed doen. We praten er later nog weleens over."

En weldra viel Olivier uitgeput in slaap. Zo werd hij niets gewaar van de storm, die de machtige *Zeeleeuw* als een notedopje heen en weer gooide, zodat de balken en spanten ervan kraakten.

Toen hij wakker werd, lekker uitgerust en met een enorme eetlust, was de wind gaan liggen en zeilde het schip rustig voort onder een heldere, blauwe hemel, steeds verder het warme zuiden tegemoet.

HOOFDSTUK 7

Sergeant Trott begreep maar niet waarom Olivier zijn leven op het spel had gezet door in een hevige storm in de voormast te klimmen. Hij ondervroeg beurtelings zijn neef en zijn dochter, maar een bevredigend antwoord kreeg hij niet, zodat hij het avontuur tenslotte maar toeschreef aan een kwajongensachtige gril.

„Weet je, Pollie," zei hij, „Olivier is best een aardige jongen, maar er is iets in zijn gedrag dat ik niet helemaal kan verklaren. Daar heb je die verhalen over de een of andere brief; en dan die moeilijkheden met vaandrig Boscowen; en nu is hij weer op een zeer onverantwoordelijke manier in de voormast geklauterd. Ik snap er niks van."

„Och, u verbeeldt zich maar wat, papa," protesteerde Pollie.

„En jij bent al net zo'n rare snuiter als je neef!"

„Waarom breekt u zich toch zo het hoofd over Olivier en mij? Hebt u het nog niet druk genoeg met al uw soldaten?"

„De hele compagnie bezorgt me nog niet zoveel last als jullie met je tweeën," mopperde de sergeant en ging hoofdschuddend zijns weegs.

Pollie bracht Olivier verslag uit van het gesprek.

„Ik wou dat ik tegen je vader maar niet zo geheimzinnig hoefde te doen," zei deze. „Maar gelukkig zijn we gauw in Syracuse. Dan kan ik de brief bij Zucconi bezorgen en de hele geschiedenis vergeten. Ik zal blij zijn als ik me weer kan bepalen tot mijn werk als tamboer en niets anders hoef te doen dan mijn orders uitvoeren."

„Ja, maar ik geloof dat je over dat bezorgen van die brief wel een beetje te gemakkelijk denkt," peinsde Pollie.

Hoe verder ze naar het zuiden zeilden, des te warmer werd het.

Op zekere dag ontstond er aan boord een enorme opwinding. Het konvooi had een waarschuwing gekregen dat er Franse oorlogsschepen in de buurt kruisten; en jawel, op een gegeven ogenblik rapporteerde de uitkijkpost in het kraaienest, dat hij een aantal grote schepen in zicht had gekregen. Niet lang daarna doken ze aan de horizon op. Negen oorlogsschepen!

Met luide roffels werden de soldaten op hun posten geroepen en de nodige maatregelen werden getroffen om de vijand te weerstaan. Aan boord van de Britse oorlogsbodems werden de stukken bemand, de lopen van de kanonnen werden gericht en het konvooi veranderde van koers om een zo gunstig mogelijke positie in te nemen. Toen ze echter dichterbij waren gekomen, bleken de vreemde schepen Engelse bodems te zijn; en weldra hervatte het konvooi zijn oorspronkelijke koers.

Niet ver van Gibraltar zonderden enkele schepen zich van de rest af en voeren op eigen gelegenheid in zuidwestelijke richting door, de Westindische eilanden tegemoet. De overige schoeners koersten op de haven van Gibraltar aan, slechts met uitzondering van de *Zeeleeuw*, die zijn reis naar Sicilië zonder onderbreking voortzette. De Middellandse Zee bleek al even blauw als de wijde lucht en de temperatuur aan boord liep hoe langer hoe meer op.

Een paar dagen later bereikten ze de

„De hele compagnie bezorgt me nog niet zoveel last als jullie met je tweeën," mopperde de sergeant.

Langs de kade strekte zich een rij huizen en kantoren van zeer uiteenlopende afmetingen en met een weelde van kleuren uit.

zuidoostelijke punt van Sicilië en zetten vervolgens koers naar het noordelijker gelegen Syracuse. Nu de reis ten einde liep, verheugde iedereen zich in het vooruitzicht van de landing op de vreemde kust, waar de compagnie zich bij het 11le regiment zou voegen. Maar niemand was zo opgewonden als Olivier, want nu was immers het tijdstip aangebroken waarop hij een plan moest verzinnen om de brief te kunnen bezorgen. Zoals gewoonlijk wendde hij zich om raad tot Pollie.

„Oom Pharo zegt dat we vanavond op de rede voor anker gaan en morgenochtend onze intocht in de stad houden," zei hij. „Wat gaat er dan verder gebeuren?"

„Dan marcheren we naar de plaats waar het regiment ligt, denk ik," antwoordde Pollie. „Eerst de soldaten en daarna de vrouwen en kinderen en de bagage. Je zult zien dat het een prachtgezicht is, zo'n heel regiment. Meer dan duizend soldaten, onder aanvoering van een kolonel op een sneeuwwit paard; en dan al die kleuren van de vlaggen en vaandels!"

„Ik vraag me af of we ook nog zullen moeten vechten tegen de Fransen."

„Nou, je moet niet denken dat soldaat zijn altijd vechten betekent, hoor! Ik denk dat we eerst rustig in garnizoen gaan. Dat wil zeggen dat er nu en dan eens een flinke mars wordt gehouden en verder is het al inspecties en oefeningen wat de klok slaat. Hoogstens wordt er af en toe een compagnie op uitgestuurd om een troep bandieten achterna te zitten."

„Maar het leger van Napoleon heeft toch heel Italië bezet? Gesteld nu eens dat ze proberen ook Sicilië te veroveren? Dan zal het toch wel tot een veldslag komen, denk je ook niet?"

„Wacht maar eerst af tot je een veldslag van dichtbij hebt gezien," merkte Pollie verstandig op. „Dan zie je er vast niet meer zo verlangend naar uit."

Olivier stond op het punt om te protesteren, maar voorlopig had hij nog te veel zorgen over zijn brief.

„Dus het zal wel tot morgenochtend duren voordat we naar de legerplaats van het regiment vertrekken," piekerde hij. „Dan kan ik de brief eigenlijk beter vanavond afleveren. Worden er ook sloepen gestreken als we eenmaal voor anker liggen?"

„Dat zal wel. Er gaan altijd eerst een paar officieren aan wal."

Olivier fronste het voorhoofd en dacht diep na.

„Luister," zei hij, „dan zal ik je vertellen wat ik van plan ben. Ik wacht tot het donker is. Als iedereen slaapt, behalve de wacht, kruip ik over de verschansing in een van de sloepen. Daarmee roei ik naar de kade en breng de brief weg. En dan is de zaak lekker gepiept. Het zàl me een pak van het hart zijn!"

„Ik hoop maar dat het zo gemakkelijk gaat als jij het je voorstelt."

„Denk je dan dat er iets tussen zal komen?"

„Och, dat weet ik niet. Het kan natuurlijk best goed gaan. Op voorwaarde dat je ongemerkt over de reling kunt kruipen, dat je veilig en wel aan land komt, dat je niet verdwaalt in de stegen en sloppen van die oude stad, dat je de sloep terugvindt en dat je tenslotte terug aan boord komt zonder dat iemand je heeft gezien. Heus, het is allemaal heel eenvoudig!" voegde ze er spottend aan toe.

„Nou ja, ik ben in ieder geval van plan mijn best te doen," verweerde Olivier zich zonder te laten merken dat hij eerlijk gezegd ook wel een beetje bang was dat de hele onderneming zou mislukken. „Wat er ook gebeurt, ik zal de brief bezorgen, en wel vanavond nog. Hoe gauwer het karwei achter de rug is, hoe beter. En ik heb nu eenmaal opdracht gekregen hem te bezorgen, zodra we Syracuse zouden bereiken. Als ik Zucconi vind, is er niets aan de hand. Ik zal hem vragen of hij me een briefje wil meegeven voor kapitein Fairlof, met een verklaring van mijn boodschap. Lijkt jou dat ook niet de beste oplossing?"

Op dat ogenblik naderden er enkele soldaten, zodat ze vlug over iets anders begonnen te praten.

Ongeveer een uur later bereikte de *Zeeleeuw* de rede van Syracuse. Met bewondering sloeg Olivier het optreden van de bemanning gade, die het enorme schip even soepel voor anker legde als een ervaren koetsier zijn paard stalt. Met donderend geweld liep de kabel af waaraan het zware anker in zee plonsde; en bijna

tegelijkertijd zwermden de matrozen uit over het want om de laatste zeilen te reven. Ondertussen naderden er van de havenkant bootjes van allerlei slag; er heerste weldra een drukte en geroezemoes van belang

Het was een vreemde gewaarwording de *Zeeleeuw* te zien stilliggen na al het geschommel van de reis. Toen hij nog eens een tochtje over het opperdek maakte en de hoge masten met hun lange ra's en de netjes in orde gebrachte tuigage gadesloeg, kon Olivier zich nauwelijks meer voorstellen hoe het schip enkele dagen geleden tijdens het stormweer naar alle kanten heen en weer was gesmeten. Zo woest als de *Zeeleeuw* toen tekeer was gegaan, zo rustig scheen hij nu van het oponthoud te genieten.

Langs de kade strekte zich een rij huizen en kantoren van zeer uiteenlopende afmetingen en met een weelde van kleuren uit. Het was de eerste maal dat Olivier een blik op een buitenlandse stad kon werpen, zodat het hem allemaal even nieuw en boeiend voorkwam Drie van de sloepen van het schip werden gestreken en er werden lange touwladders neergelaten.

Pollie stond naast hem te genieten van al het ongewone dat met de aankomst gepaard ging.

„Ziezo, Olivier," zei ze, „dat is nou Syracuse. Vind je nu eigenlijk ook niet dat je papa maar beter in vertrouwen kunt nemen en hem vragen hoe je je brief het best kunt gaan bezorgen?"

„Wel nee, helemaal niet," antwoordde Olivier. „Ik heb nu eenmaal mijn woord gegeven dat ik er met niemand over zou praten. Nog een poosje, en de hele geschiedenis is achter de rug. Moet je horen, Pollie. Om tien uur gaan de lichten uit aan boord. Als iedereen naar beneden gaat, blijf ik aan dek. Daar achter die kaapstander kan ik me makkelijk verstoppen. Als je kunt, kom dan tegen die tijd hierheen, dan kun je me een handje helpen. Niemand hoeft er erg in te krijgen, als je de wacht maar een beetje in het oog houdt. Dan kun je me een seintje geven als alles veilig is. Het lijkt me een koud kunstje om dan over de verschansing te klimmen en stilletjes met een van de sloepen naar de wal te roeien. Of durf je niet?"

Pollie aarzelde enkele ogenblikken, terwijl Olivier haar vol verwachting aankeek

„Vooruit dan maar," zei ze tenslotte. „Ik laat je niet in de steek. Maar eerlijk gezegd, heb ik het er niet erg op begrepen. Goed dan. Als het donker is aan boord, kom ik hier zo gauw mogelijk naar toe. Ssst, oom Pharo komt er aan."

In de verte naderde soldaat Pilchard, die met luide stem begon te roepen:

„Tamboer Crow! Tamboer Crow!"

„Hier ben ik, oom Pharo!" riep Olivier terug, terwijl hij van achter de kaapstander te voorschijn kwam.

Soldaat Pilchard keek hem met een verwijtende blik aan.

Oliviers gezicht betrok als bij toverslag.

„Luister eens, tamboer," zei hij streng. „Als ik je Olivier noem, vind ik het best dat je me aanspreekt als oom Pharo Maar als ik dienst heb en op zoek ben naar tamboer Crow, dan verwacht ik dat je de militaire verhoudingen niet uit het oog zult verliezen. Begrepen?"

„Neem me niet kwalijk, soldaat Pilchard," antwoordde Olivier schuldbewust.

„Welnu dan," ging de soldaat voort, „ik heb een boodschap voor je, tamboertje! Vanavond heb je dienst bij de wacht. Zorg dat je er om zes uur tot in de puntjes verzorgd uit ziet, want de inspectie is streng!"

Oliviers gezicht betrok als bij toverslag. Op deze manier dreigde er van zijn hele plan niets terecht te komen!

„O... juist..." zei hij aarzelend. „En tot hoe laat duurt die wacht?"

„Tot morgenochtend vier uur bij daglicht. Ik kan je er nog bij vertellen dat vaandrig Boscowen officier van de wacht is. En aangezien je het al eens met hem aan de stok hebt gehad, zou ik je willen adviseren er wel voor te zorgen dat je hem geen kans geeft ergens aanmerking op te maken. Denk eraan dat je uitmonstering er piekfijn uit moet zien en dat je je plicht stipt nakomt. Wat sta je nou schaapachtig te kijken? Je hoeft toch niet zo'n lang gezicht te zetten omdat je een keertje 's nachts dienst moet doen?"

„Niks aan te doen, Olivier," voegde Pollie eraan toe. „En misschien is het zo maar beter ook, wie weet."

„Soldaat Pilchard," zei Olivier vormelijk, „kan ik u alstublieft even buiten dienst spreken?"

„Och, ik heb mijn boodschap overgebracht, zou ik zeggen. Laat ik dus eerst maar eens een pruimpje tabak nemen — zo — en dan zijn we weer onder elkaar. Wat is er aan de hand, Olivier?"

„Oom Pharo, hoe moet ik het aanleggen om van die wachtdienst ontheven te worden?"

„Ontheven worden? Nou, ik ben bang dat daar niets op te vinden is, beste jongen!"

„Ik kan u niet vertellen waaróm, maar het is van het grootste belang dat ik vanavond vrijaf krijg, oom!"

„Tja, je zou misschien eens kunnen gaan praten met de sergeant die vandaag de dienst regelt. Maar gezien de verhouding tussen vaandrig Boscowen en jou, zou ik je dat beslist niet aanraden."

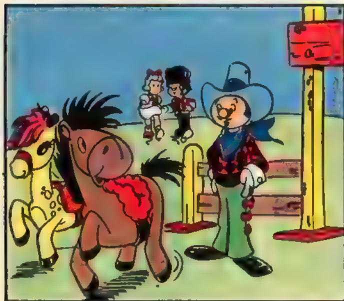
„En als ik nou eens ziek werd? Of als ik me in mijn vinger sneed bij het schoonmaken van mijn sabel?"

„Als je ziek werd, zou dokter Adams je onderzoeken; en aangezien hij er zo'n jaar of twintig als scheepsarts heeft opzitten, kan ik je het resultaat met zekerheid voorspellen. Neem maar rustig van mij aan dat hij gauw genoeg doorheeft, wanneer iemand echt ziek is en wanneer hij zich maar zo houdt om aan een minder plezierig klusje te ontkomen! En wat betreft die andere mogelijkheid, ik vind het dwaasheid om voor zo'n wachtdienstje een verwonding te riskeren Bovendien, ook in dat geval zou dokter Adams eraan te pas komen. En als ik me niet sterk vergis, zou hij je in een wip hebben verbonden, zodat je alsnog op wacht kon gaan staan — en dan was je nog verder van huis.".

Olivier keek hulpeloos om zich heen. Opeens kreeg hij een nieuw idee.

„En als ik nou eens overboord viel en bijna verdronk?" *Wordt vervolgd*

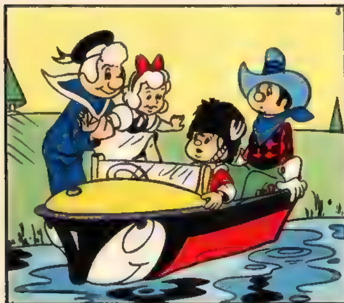
SPELEND

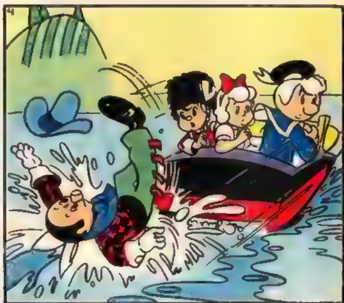
Cowboy Tex had zin in zijn morgenritje na het ontbijt. Hij at vlug zijn bord pap leeg en liep naar de stal om Blakkie te zadelen. Maar die had andere plannen. „Vandaag heb ik vrij," zei hij, „en ik ga met pony Annabel uit."

Arme Tex, hij was erg teleurgesteld. Gelukkig kwamen Dollie en Tommie voorbij wandelen; zij vroegen wat eraan scheelde. „Kom mee," zei Tommie, „ga fijn met ons mee een boottochtje maken!" Dat deed Tex, al reed hij veel en veel liever paard.

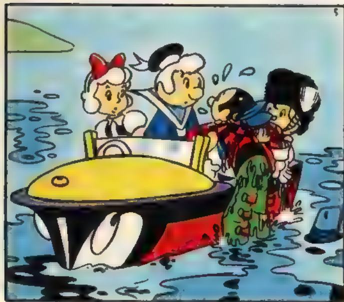
Janmaat de matroos had het motorbootje Moppie al klaar, maar Tex kon niet begrijpen, dat dat nou plezierig kon zijn. „Er is zoveel water overal," mopperde hij; „als je op een paard zit, kun je tenminste de teugels vasthouden. Ik vind het zo eng!"

Moppie hoorde wel wat Tex zei en bedacht iets om Tex eens lekker te foppen. Toen iedereen in de boot zat, begon Moppie over het water te scheren. „Help!" schreeuwde Tex, die zich nergens aan vast kon houden, en even later viel hij overboord. PLONS!

SPEELGOED

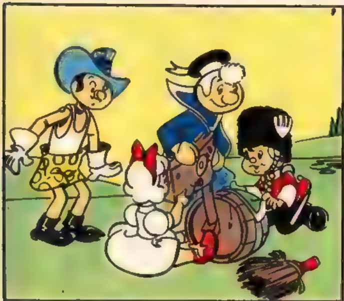

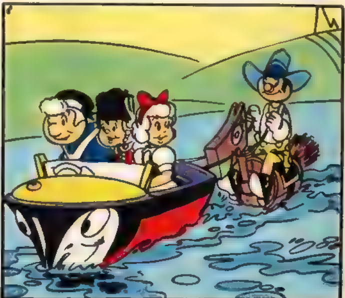
„Help, ik word drijfnat!" riep Tex, al spetterend en spattend. Janmaat had intussen gauw de ondeugende Moppie stilgezet en even later hees Tommie met Janmaat de matroos de doornatte Tex uit het water. Tex was woest. „Geef mij maar een paard," zei hij klappertandend.

Even later was iedereen weer aan wal. Janmaat gaf Moppie een geducht standje en Tex wrong intussen zijn natte kleren uit. Hij bleef maar staan bibberen, terwijl Tommie gauw wat hout sprokkelde en een oude ton naar het water sleepte.

Toen bonden Tommie, Dollie en Janmaat wat houtjes bij elkaar. Tex keek verbaasd toe. „Wat doe je nou?" vroeg hij, toen ze eindelijk klaar waren. „Dat is de staart voor je paard," zei Janmaat. Tex keek verrast op. „Paard? Maar het heeft niet eens benen!" zei hij.

„Dit paard heeft ook geen benen nodig," zei Tommie en nu begreep Tex het. Want Tommie bond het paardje achter Moppie vast. Tommie, Dollie en Janmaat gingen in de boot en Tex werd op zijn paardje erachter meegetrokken. „Dat gaat fijn," lachte hij.

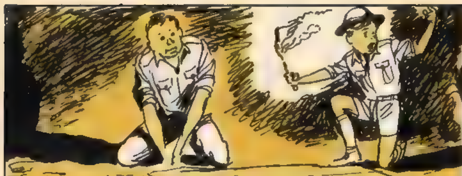

Thore maakt een wereldreis
DE VERLAMDE KLUIZENAAR WERD DOOR DE DORPELINGEN ALS EEN GROOT TOVENAAR BESCHOUWD
HIJ KON NIET NAAR HET HOGERE GEDEELTE VAN DE RUÏNE GAAN. ER MOEST DUS IEMAND ANDERS
MET EEN LICHT RONDSLUIPEN. ZIJ GINGEN OP WEG OM HET TE ONDERZOEKEN.

DE STUURMAN EN THORE

ZETTEN HUN TOCHT IN DE RUÏNE VOORT, NIET WETEND NATUURLIJK WELK
GEVAAR NADERDE. OVER EEN BOOM

DIE VLAK BIJ DE MUUR STOND, KONDEN DE DORPELINGEN BINNEN KOMEN.
DE KLUIZENAAR VERTELDE DAT ER VREEMDE MANNEN WAREN BINNENGEDRONGEN

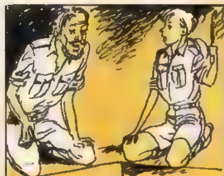

„ERUIT MET HEN!"
SCHREEUWDE DE AANVOERDER.

DE STUURMAN HAD INTUSSEN IN EEN VAN DE GANGEN EEN EIGENAARDIGE STEEN ONTDEKT MET STOKKEN

BEGONNEN ZIJ TE WRIKKEN, TOTDAT

DE STEEN PLOTSELING IN TWEEËN BRAK EN NAAR BENEDEN STORTTE.
TOT HUN VERBAZING ONTDEKTEN ZIJ NU DAT ZIJ NIET MEER ALLEEN WAREN,
WANT BENEDEN HEN KLONK TEGELIJKERTIJD EEN HEFTIG EN WOEDEND
GESCHREEUW OP. BROKKEN STEEN HADDEN NAMELIJK

DE DORPELINGEN GETROFFEN.

HET GESCHREEUW KLONK NIET ERG GASTVRIJ EN VRIENDELIJK;

BOVENDIEN
KWAM PLOTSELING EEN SPEER

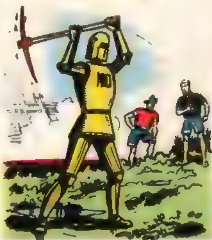

UIT DE OPENING OMHOOG, ZODAT DR. STEFANO, DE STUURMAN EN THORE HET MAAR BETER VONDEN EEN GOED HEENKOMEN TE ZOEKEN.

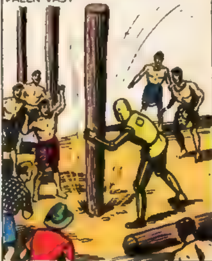
De man van staal

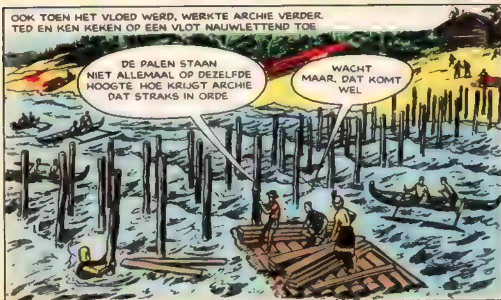

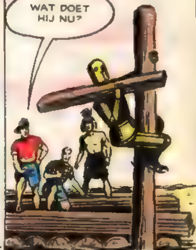
WAT DENK JE, ZOU HET LUKKEN, TED?

IK HOOP HET WANT ALS DE STEIGER NIET KLAAR IS, KUNNEN WE NIET WEG EN GAAT DAGUSTA ER MET DE BUIT VANDOOR.

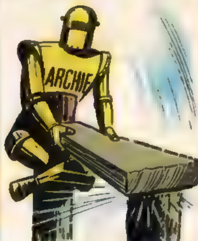

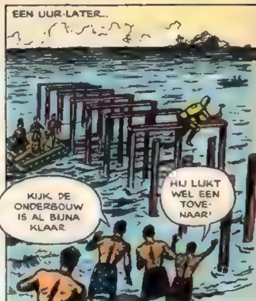

HIJ HEIT DE PALEN DIEPER IN'
MET EEN ZWARE BALK SLAAT HIJ DE PALEN IN DE GROND. HET IS ONGELOOFLIJK'

ARCHIE GING DOOR MET HEIEN TOTDAT ALLE PALEN OP GELIJKE HOOGTE WAREN INGESLAGEN.
ARCHIE

EEN UUR LATER...
KIJK, DE ONDERBOUW IS AL BIJNA KLAAR.
HIJ LIJKT WEL EEN TOVE-NAAR'

TED LIET ARCHIE NU OP EEN VLOT KOMEN.
LATEN WE NU EERST AAN WAL GAAN OM MEER MATERIALEN TE HALEN
ALS HET ZO DOORGAAT, IS DE STEIGER GAUW KLAAR EN ZIJN WE SPOEDIG ONDERWEG. MISSCHIEN HALEN WE DAGUSTA NOG IN'

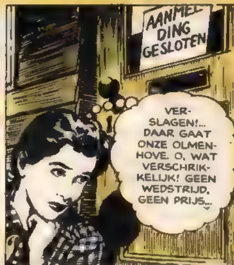

MAAR AAN DE WAL SLOOP IEMAND ONGEMERKT NAAR DE STAPEL PLANKEN. HET WAS TAGI, DE HANDLANGER VAN DAGUSTA.
IK MOET OPONTHOUD VEROORZAKEN, ZODAT DAGUSTA VLUGGER BIJ HET VLIEGTUIG KAN ZIJN DAN ZIJ.

TAGI TROK DE HOUTEN KLAMPEN DIE DE VRACHT PLANKEN BIJEENHIELDEN UIT DE GROND
OM DE MAN VAN STAAL DE BAAS TE KUNNEN ZIJN, MOET ER HULP KOMEN VAN IEMAND DIE MACHTIGER IS DAN HIJ

HIJ DUWDE MET ALLE KRACHT
ALS DE PLANKEN IN ZEE VALLEN, ZAL NAGADE, DE ZEEDUIVEL, ONTWAKEN EN TEGEN HEM IS ZELFS DE MAN VAN STAAL NIET OPGEWASSEN! DE VREEMDE-LINGEN GELOVEN NIET IN NAGADE, MAAR WACHT MAAR'

Katy knapt het wel op

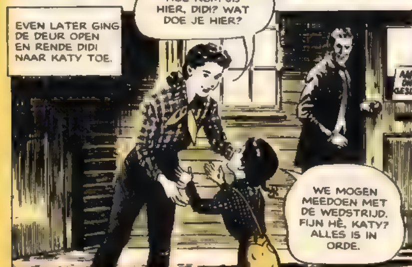

KATY HAD ZO GEHOOPT OP DE WEDSTRIJDEN. MET DE PRIJS DIE ZE HAD GEHOOPT TE ZULLEN WINNEN, KONDEN DE SCHULDEN AFBETAALD WORDEN, ZODAT ZE OP DE OLMENHOVE KONDEN BLIJVEN WONEN. ZE WAS NU TE LAAT IN DE STAD VOOR DE AANMELDING, DOORDAT TWEE MANNEN HAAR ONDERWEG OPGEHOUDEN HADDEN EN ZE OP EEN GELEEND PAARD VERDER NAAR DE STAD HAD MOETEN RIJDEN.

TOEN VERTELDE DIDI ALLES.
KATY WAS STOMVERBAASD.

IK ZAT TE LEZEN EN TOEN ZAG IK DE ROVERS, DIE JOU WILDEN AANHOUDEN. IK HAD JE TOCH GEZEGD DAT ER GEMASKERDE MANNEN RONDSLOPEN? TOEN BEN IK ONDER HET DEKZEIL GEKROPEN, TOEN JE NIET KEEK.

EN TOEN DIE KERELS JOU AANHIELDEN EN ZE SAMEN STONDEN TE FLUISTEREN ZONDER HUN STEM TE VERDRAAIEN... RAAD EENS WIE HET WAREN?. DE CROWLEYS.

CROWLEY? WAT BEDOEL JE?

DIDI VERTELDE DAT [redacted] TEUGELS HAD GEPAKT EN WEGGEREDEN WAS. DE OVERVALLERS DACHTEN DAT ZE NAAR HUIS ZOU RIJDEN EN [redacted] GAAN, MAAR HET KLEINE DING WAS NAAR DE STAD GEREDEN NU ZE WIST DAT KATY TE LAAT ZOU KOMEN. ZE HAD KEURIG OP TIJD HET AANMELDINGSFORMULIER INGEVULD. KATY BEGREEP DAT CROWLEY GEVAARLIJKER WAS DAN ZE VERMOEDDE.

TOMMY KON HUN VERHAAL BIJNA NIET GELOVEN, TOEN ZE THUIS ALLES VERTELDEN.

DANK ZIJ DIDI DOEN WE DUS TOCH AAN DE WEDSTRIJDEN MEE. HIER, KIES MAAR EEN LEKKER SNOEPJE UIT, DIDI! JE BENT HEEL FLINK.

HMMMMM, HEERLIJK!

DIDI MAG ER WEL TWEE!

TOEN DE KLEINTJES SLIEPEN, LIEP KATY NOG EVEN NAAR DUKE.

DE WEDSTRIJD GAAT DOOR, DUKE. WE ZULLEN DE CROWLEYS MOETEN VERSLAAN. DOE JE BEST, HOOR

DE VOLGENDE OCHTEND GINGEN DE KINDEREN NAAR SCHOOL EN KATY ZADELDE DUKE.

GA JE WEER OEFENEN, KATY? KONDEN WE MAAR KIJKEN!

NA SCHOOLTIJD. GA NU GAUW NAAR SCHOOL!

DAG! TOT STRAKS.

DIDI EN TOMMY REDEN NAAR SCHOOL OP HET SCHOOLPLEIN...

LAGERE SCHOOL

KATY JACKSON WINNEN? HAHA. WEET JE WAT ER MET HAAR GEBEURT?

SST. ZE HEBBEN HET OVER KATY. KOM MEE.

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt

Met tekeningen van Frans Lammers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen en een grote schat moet bezitten; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Des avonds worden zij ontvoerd, als Chinezen vermomd en evenals Brand op een schip gebracht, dat de Jangtse opvaart. Na een mislukte ontsnappingspoging worden zij overgebracht op een ander schip, de Hui; de Chinese bemanning noemen zij Nummer Een, Twee en Drie. Zij weten thans te ontsnappen, maar als zij onderdak zoeken in een hut, worden zij overvallen. Te voet zoeken zij verder naar de schat, die zich in een grot bij T'ai moet bevinden.*

10

Even later, toen ze over hun kommetje rijst zaten gebogen, zei Marjan plotseling tegen de professor:

„Ik geloof, dat we de grot met de schat nooit zullen vinden. Volgens mij is die zijden landkaart. . ."

Ze beet bijna het puntje van haar tong van schrik.

„Volgens mij is die zijden landkaart een van vaders sprookjes geweest, net als de zeemeermin," had ze willen zeggen. Ze had haar woorden nog maar net kunnen inslikken. Op het allerlaatste ogenblik had ze zich herinnerd dat haar leven en dat van Peter kon afhangen van iets heel belangrijks, dat zij samen zogenaamd van de kaart wisten.

De professor kneep zijn ogen tot spleetjes.

„Wat is er volgens jou met die landkaart?"

„Het lijkt me niet zo moeilijk met behulp van uw kaart de grot te vinden," verbeterde ze snel. „Tenslotte staat hij duidelijk aangegeven. Maar de bende van Li Wen-fan heeft de zijden kaart in handen. Het is beter dat we eerst naar Tsjoengking gaan en daar een paar sterke mannen in dienst nemen om ons te beschermen, als we die anderen misschien al bij de grot aantreffen."

„We zullen hen vóór zijn," zei de geleerde bruusk. „In ieder geval schijn jij dus te denken dat we die ene grot gemakkelijk tussen al die andere hier in de buurt kunnen vinden."

„Natuurlijk!" viel Peter zijn zusje bij. „Het is de enige grot die op de kaart staat, nietwaar? De andere tellen dus niet mee."

De professor keek snel op.

„Je bedoelt. . . Ach, maar natuurlijk! We behoeven helemaal niet te zoeken naar een grot in de omgeving van een plaats, die T'ai heet. We moeten een grot hebben die zelf T'ai wordt genoemd. Die naam is waarschijnlijk een afkorting van T'ai Pi, wat zoveel betekent als *Hemelse Rust*. Het is me nu volkomen duidelijk. Het lijkt me echt de naam, die een Chinese monnik aan zijn eenzame woonplaats geeft."

Terwijl ze de professor op voldoende afstand volgden om met elkaar te kunnen spreken zonder te worden afgeluisterd, waren Peter en Marjan het over twee dingen roerend eens. In de eerste plaats was

het woord T'ai, dat zo duidelijk op de landkaart stond aangegeven, de sleutel tot het hele raadsel van de verborgen schat in het binnenland. Maar ze hadden nog een ontdekking gedaan. Als de professor zo ineens wist dat het een afkorting moest beduiden, dan wist hij heel wat meer van de Chinese taal dan hij steeds beweerde

„Hoe wist je eigenlijk dat T'ai op de landkaart voorkwam, omdat het het enig belangrijke woord was?" vroeg Marjan verbaasd

„Dat wist ik niet," antwoordde Peter „Ik verzon het zo maar. De professor zat met zulke brandende ogen naar je te loeren, dat ik maar zei wat me toevallig voor de mond kwam Maar het maakte wel indruk op hem, geloof ik."

„Nu begrijp ik, waarom Li Wen-fan en zijn bende nog niet hier zijn," zei Marjan peinzend. „Die letten alleen maar op het woord T'ai. Ik heb zo'n gevoel dat hier in de buurt een stad van die naam is. Zolang ze daar maar blijven zoeken, zullen ze de schat nooit vinden "

„De professor is nu een heel eind op streek," knikte Peter.

„Dat is niet zo prettig voor ons." Marjan keek hem verschrikt aan. „Wat zou hij nu met ons doen?"

„Wees maar niet bang," troostte Peter haar. „Hij denkt dat er nog een geheim aan zijn kaart verbonden is. Iets, dat alleen wij weten. Daarom past hij wel op dat hij ons niet kwijtraakt. Je moet eens goed op hem letten. Hoe langzaam we ook achter hem aan lopen, hij wacht elke keer totdat we hem hebben ingehaald. Dat is heus geen vriendelijkheid van hem. Hij zal ons als een buldog blijven bewaken, totdat hij de schat met eigen ogen heeft zien liggen!"

Ze werden in hun zachte gesprek gestoord door de professor, die ongemerkt was teruggekomen.

„Fluisteren jullie maar zoveel je wilt," zei hij, „maar blijf niet zo ver achter. Wij zijn niet de enigen die een landkaart en een goed stel hersens hebben Mijn kaart is maar nagetekend van het originele exemplaar, dat zich in handen van Li Wen-fan bevindt. Jij maakte daarstraks een heel verstandige opmerking, Peter. Maar wat jij kunt bedenken, is niet moeilijk voor een Chinees. Als we ons niet haasten, lopen we de kans dat Li Wen-fan ons toch nog vóór is."

„Denkt u dat we er vóór die bandieten kunnen aankomen?" wilde Marjan weten

De geleerde wierp een blik op zijn kaart

„T'ai Pi ligt aan het riviertje, dat we nu stroomopwaarts volgen, maar ongetwijfeld niet op de plaats die hier staat aangegeven. Dat is de plaats waar we volgens mij een nederzetting zullen vinden die T'ai heet. Mijn oudoom moet bang zijn geweest dat onbevoegden de schat in handen zouden krijgen toen hij de zijden kaart tekende. Daardoor hebben we maar één houvast. We moeten uitgaan van dit water en van het woord T'ai, maar er niet op vertrouwen dat de schat ligt waar men hem in een eerste opwelling zou zoeken."

„Dat klinkt ingewikkeld," zei Peter spottend.

De professor antwoordde niet. Hij bleef nog enkele minuten strak naar de kaart turen, haalde toen een doosje lucifers te voorschijn en liet het papier in vlammen opgaan

Marjan slaakte een verschrikte kreet

„U verbrandt hem!" riep ze uit

„Waarom niet?" vroeg de geleerde kalm. Hij keek de kinderen beurtelings aan en barstte toen in een luid gelach uit.

Peter begreep er niets van

„Was het soms niet de kaart, die u hebt nagetekend?" vroeg hij

„Natuurlijk wel," zei de geleerde. „Dacht je dat ik de moeite zou nemen een waardeloos papier te verbranden? Ik heb niet zoveel lucifers meer en wie weet hoe lang we nog onderweg zullen zijn."

„Dan hebt u zeker nog een andere," opperde Peter.

„Inderdaad," knikte de professor. Hij tikte met zijn vinger op zijn voorhoofd. „Die andere zit hier en niemand kan hem daar stelen. Wat hadden we nog aan die kaart? Alles wat we moeten onthouden is een naam. De eerste de beste boer die we tegenkomen kan ons vertellen waar we T'ai Pi kunnen vinden. Ik weet dat we op de goede weg zijn. We zoeken een grot die T'ai Pi wordt genoemd en die, naar we aannemen, bewoond wordt door een monnik. Kan het soms gemakkelijker?"

Maar hij vergiste zich.

De eerste boer die ze ernaar vroegen dacht heel diep na voordat hij antwoord gaf

„Ja, zo'n grot moet hier ergens zijn," zei hij schouderophalend Het was alles, wat hij scheen te weten. . .

Toch werd het steeds duidelijker, dat T'ai Pi bestond

Iedereen die ze ernaar vroegen, wees in dezelfde richting. „Daarginds is het, geloof ik," luidde telkens weer het vage antwoord

„Op die manier schieten we niet veel op," zei de professor nijdig

„Misschien wel," zei Marjan Ze gaf Peter ongemerkt een duw om hem duidelijk te maken dat ze ditmaal beslist niet bezig was zich te verspreken. „Vader zei..."

Ze sloeg haar handen voor haar mond en de professor liep er meteen in. Hij vestigde zijn meest doordringende blik op haar, waarschijnlijk in de hoop dat ze daardoor in verwarring zou worden gebracht en iets meer zou loslaten.

Peter wierp haar een brede grijns toe

„Ik weet wat je bedoelt. Het was een vaste uitdrukking van hem Als je de oplossing van een raadsel zoekt, maak het dan niet ingewikkelder dan het is Daarom vind ik dat we gewoon verder moeten gaan Het kan niet moeilijk zijn vast te stellen, waar T'ai Pi zich bevindt. Als we daar eenmaal zijn, schiet ons misschien wel weer te binnen wat vader ons vertelde Dan vinden we zonder moeite de plaats, waar de schat ligt verborgen."

Hij zag de starende blik van de professor op zich gericht en grinnikte inwendig.

„Ik heb de indruk dat jullie heel goed weten wat je vader je destijds heeft gezegd," zei professor Brand schamper.

„O nee!" riep Marjan uit „Dat hebben we nooit gezegd; is het wel, Peter?"

„Laten we maar verder gaan," stelde de geleerde korzelig voor. „Voorlopig schieten we meer op met lopen dan met praten."

Hij vervolgde met grote stappen zijn wandeling. Achter zijn rug giechelde Marjan.

„Dat was prachtig, Peter! Nu kan hij er helemaal geen touw meer aan vastknopen!"

„Er is niets om over te lachen," antwoordde haar broer bezorgd. „Ik heb maar steeds zo'n gevoel dat Baardmans een gevaarlijk mannetje is. Hij heeft niets menselijks. Hij doet me aan Li Wen-fan denken, maar hij is veel sluwer Misschien lijkt hij meer op Nummer Een. En toch is hij geen Chinees. Chinezen hebben niet zulke woeste baarden. Het lijkt wel alsof hij iets achter die baard wil verbergen."

„Misschien," antwoordde Marjan. „Wat weten we eigenlijk van hem?"

Professor Brand had intussen een man op een muilezel aangehouden. De Chinees draaide zich half om op zijn rijdier en wees in de richting, waaruit hij was gekomen.

„Maar hoe ver is het nog?" informeerde de professor ongeduldig De man haalde de schouders op en reed door

„Kom mee," zei de geleerde gejaagd

De Chinees draaide zich half om op zijn rijdier en wees in de richting, waaruit hij was gekomen.

tegen de kinderen. „We zijn op het goede spoor!"

Vlak langs de weg die ze volgden, vormde het riviertje een waterval. Aan de oever zaten een oude man en een jongen. Toen ze hen wilden voorbijgaan, hief de grijsaard het hoofd op.

„Blijf hier een ogenblik," zei hij met zachte maar duidelijke stem. „Ge zult moe en dorstig zijn. Ik ben een bedelaar en ik heb u niets aan te bieden dan dit heerlijke, verfrissende water. Neem het van me aan en ge zult me rijk maken."

„Als ik water wil drinken, dan kan ik dat wel zonder jou ervoor te betalen, beste man," sprak professor Brand ongeduldig

„Ge spreekt onze taal, maar kent onze gedachten niet," hernam de man kalm. „Geld vormt een onwaardig bezit. Ik ben in zoverre een bedelaar, dat ik niets heb wat u niet aan me ziet. Toch is niemand een bedelaar, die een ander iets ten geschenke kan geven. Ik bied u als geschenk wat van dit water aan en ik weet dat ge het nodig hebt. Als ge het aanneemt en ge drinkt het, dan verandert ge me daardoor in een rijk man; dat wil zeggen: in iemand die aan een rijke vreemdeling iets kan aanbieden dat deze op prijs stelt Maar als ge mijn geschenk weigert, dan blijf ik de bedelaar die niets heeft weg te geven."

Marjan knielde naast hem neer.

„Ik heb nooit zulk heerlijk water gezien," zei ze hartelijk. „Mag ik er alstublieft wat van hebben?"

Ze was zo moe en warm, dat ze het liefst onder de waterval was gaan staan.

De oude man richtte zijn ogen op haar en glimlachte. Eerst nu zag ze dat hij blind was

„Het meisje en haar broeder kunnen zoveel drinken als zij willen," zei hij ontroerd.

„Hoe weet u, dat mijn broer hier ook is?"

„Ik hoor hoge stemmen, lichte, vlugge voetstappen en zacht gelach," antwoordde de bedelaar. „De taal der mensen is verschillend, maar de klank waarin ze zich uitdrukken, is altijd dezelfde. Er is een stem om zijn meester aan te spreken, om met vrienden te praten en om te kibbelen en te lachen met andere jonge mensen die men al van jongs af aan kent. Zo iemand kan alleen een broer of een zuster zijn."

„U bent geen bedelaar, maar een filosoof," zei Marjan verwonderd. „U bent vast net zo knap als professor Brand."

„En jij, meisje, spreekt niet alleen met onze tong, doch ook met onze gedachten," hernam de blinde vriendelijk.

De oude man keek in haar richting en glimlachte. Pas nu zag ze dat hij blind

„Dus u bent een soort monnik," onderbrak de professor het gesprek. „Ik zoek zo iemand Als ik goed ben ingelicht, moet hij wonen op een plaats, die T'ai Pi wordt genoemd."

De blinde bedelaar knikte

„Ik weet dat daar een monnik woont," zei hij. „Als ge uw weg vervolgt, zult ge hem zeker vinden. Hij woont in een pagode, die bekroond wordt door een roze dak en waarvan de deuren geel zijn geschilderd Dat is de plaats T'ai Pi."

De professor tastte in zijn zak en haalde een handvol los geld te voorschijn.

„Mijn hartelijke dank," zei hij. „Dit is voor u Nu kunt u vanavond eens lekker eten "

Hij liep haastig terug naar het pad en wenkte de kinderen hem te volgen

„We hebben ons doel bereikt," zei hij schor

In de verte zagen zij een pagode. Het zachtroze dak straalde in de late middagzon en de helder gele deur ging open toen ze naderbij kwamen

Op de drempel stond een monnik, die hen glimlachend opwachtte

Toen ze in de pagode stonden, keken ze aandachtig om zich heen

Peter vond het een alleraardigst huisje Alles zag er even keurig uit, er stonden mooi beschilderde potten met levensmiddelen en in een hoek stond een enorme bak met fruit

„Hier zou ik eigenlijk best willen wonen," fluisterde hij Marjan in het oor

Ze knikte instemmend

„En heb je die heerlijke divan gezien? Wat zou ik daar graag een paar uurtjes op slapen!"

Maar de blik van de professor was duister en dreigend. Naar zijn smaak was alles te nieuw en de monnik veel te jong.

„Nou?" zei hij fel tegen Peter.

Deze keek niet begrijpend naar hem op.

„Wat bedoelt u?"

„Dat is geen oude grot!" brieste de professor. „Alles wat hier staat, is waarschijnlijk regelrecht afkomstig uit een warenhuis. Dacht je werkelijk, dat hier een schat verborgen zit? Hier is helemaal niets, zelfs niet in de schedel van die zogenaamde monnik!"

„Omdat hij geen baard heeft?" vroeg Marjan strijdlustig „Dat wil nog niet zeggen dat hij geen monnik is!"

„Het kan me niet schelen of hij echt is of niet!" tierde de professor. „Het kan nooit zijn wat we zoeken. De landkaart was waardeloos. *T'ai* betekent gewoon T'ai, en geen T'ai Pi."

De kinderen keken zwijgend naar de monnik. Hij was inderdaad nog heel jong en zag er niet naar uit dat hij iets wist van verborgen schatten.

Marjan zuchtte. Het leek wel alsof al hun moeite voor niets was geweest. „Ik ben moe," zei ze zachtjes.

Wordt vervolgd

„Omdat hij geen baard heeft?" vroeg Marjan strijdlustig

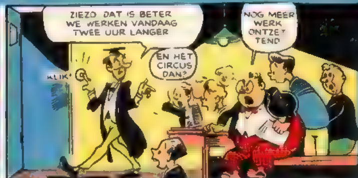

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

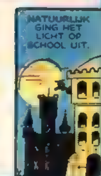

De gierige bankier

De Parijse bankier Steiner, die tijdens de regering van Napoleon III veel van zich deed spreken, was, hoewel schatrijk, een grote gierigaard. Toch wist men hem zover te krijgen, dat hij zijn portret door de schilder Albert Poitiers liet maken. Toen het schilderij gereed was, diende de schilder de rekening in. Steiner vond het bedrag veel te hoog en weigerde dan ook te betalen.

„Bovendien lijkt het in het geheel niet," zei hij tenslotte om er maar van af te komen, want het schilderij geleek zeer goed.

„Lijkt het niet?" vroeg de beledigde schilder.

„Nee," antwoordde Steiner kortaf.

„Geeft u mij daarvoor een schriftelijke verklaring, dan neem ik het schilderij mee en zal u verder niet meer lastig vallen," stelde de schilder voor.

Steiner schreef de verklaring en wreef zich, nadat de schilder was vertrokken, vergenoegd de handen omdat hij het er zo best had afgebracht. De andere dag echter keek hij niet zo vrolijk toen hij in de etalage van een vooraanstaande kunsthandel het schilderij van Poitiers zag staan, dat als opschrift droeg: „Portret van een gierigaard"

Rajah

moest het goud redden

Te midden van een rotsachtig landschap, dat slechts dun begroeid was, voerden de smalle rails hen steeds hoger het gebergte in.

„Opschieten, Rajah! Over een half uur moeten we de pas bij Bolpoer achter de rug hebben."

In de wijde verte turend sprak Khair Din, de jonge Indiër, deze woorden half in gedachten uit. Maar er kwam geen antwoord. Om de eenvoudige reden dat Khair niet tegen een levend wezen praatte, maar tegen een grote, ouderwetse stoomlocomotief, die op de lijn Bolpoer-Meldani van de Bolpoer Spoorwegen vele jaren achtereen de dagelijkse dienst had onderhouden.

Nee, je kon moeilijk volhouden dat de oude, hijgende Rajah een levend wezen was. Maar toch . . . Khair beschouwde hem als een trouwe vriend, als een kameraad die hem door dik en dun had bijgestaan. En het was soms net alsof hij op zijn lange, eenzame tochten een gesprek met zijn machtige dienaar voerde.

Deze keer had hij daartoe meer reden dan ooit. Ze waren een tijdje geleden vertrokken uit Meldani, waar een lange rij goederenwagens achter de locomotief gekoppeld was. En daar had Khair belangrijk nieuws te horen gekregen van inspecteur Hannington.

„Ik zit in Bolpoer, Khair," had de inspecteur hem door de telefoon verteld „En ik laat me precies het tijdstip van je vertrek doorgeven. Als je er vandaag korter over doet dan Mindar Singh, heb ik een verrassing voor je. Ik ben benieuwd wanneer je hier komt opduiken!"

Zijn trouwe Rajah tot de uiterste krachtsinspanning aansporend dacht Khair na over de vraag wat meneer Hannington precies kon hebben bedoeld Een verrassing als hij minder tijd nodig had dan Mindar Singh?

„We zullen het gauw genoeg weten, ouwe jongen," peinsde Khair hardop. „Als het erom gaat die vervelende Mindar Singh te verslaan, zullen we ze weleens wat laten zien, wat jij?"

„Laat ze maar komen, laat ze maar komen, laat ze maar komen," zong de locomotief onder het gestamp van zijn enorme zuigers

Mindar Singh was een oudere machinist, die nog maar kort bij de Bolpoer Spoorwegen diende en die een knap vakman was, maar bij zijn chefs toch niet al te best in de gunst stond. Hij werkte namelijk zeer onregelmatig. Het gebeurde meer dan eens dat hij een paar dagen eenvoudig niet op het station van Meldani verscheen zonder zich over de redenen van zijn afwezigheid uit te laten.

Khair boog zich over het lage deurtje van de locomotief naar buiten en liet zijn blikken eens langs de lange trein dwalen, toen Rajah puffend de helling begon te beklimmen die naar de pas van Bolpoer leidde

„Je hebt het niet gemakkelijk vandaag, hè?" zei hij. „Inspecteur Hannington weet wel wat hij doet! Een recordaantal wagens en dan nog een wedstrijd op de koop toe!"

„Maar we halen het best, we halen het best," klonk het in de zang van de machtige wielen, hoewel de snelheid zienderogen minderde, naarmate de helling steiler werd.

Op dit ogenblik kwam Poetan, de stoker, over de boordevol geladen tender naar voren geklommen Hij zat van onder tot boven onder het kolenstof en wiste zich met een dot poetskatoen het zweet van zijn voorhoofd.

„Een warme dag, Khair," zei hij, terwijl hij zich over de vuurplaat boog om na te gaan of er al weer kolen op het vuur moesten.

„Zo is het, Poetan," antwoordde de jonge machinist. „Maar Rajah heeft er echt wel aardigheid in, geloof ik. Zo dadelijk krijgen we het hoogste punt al in zicht. Geef hem nog maar een paar hapjes!"

„Nog even geduld, nog even geduld," hijgde Rajah, alsof hij zelf ook blij was dat hij over een paar minuten wat zou kunnen uitrusten van de zware klim.

Khair tuurde langs de bochtige spoorbaan naar voren Te midden van een rots-

achtig landschap, dat slechts dun begroeid was, voerden de smalle rails hen steeds hoger het gebergte in. De binnenlanden van Bolpoer vormden een onherbergzaam oord, dat vrijwel onbewoond was. Slechts nu en dan trok er hier of daar een kleine karavaan ruiters doorheen. En dan was het uitkijken geblazen, wist Khair, want het was al meer dan eens gebeurd, dat zwervende bandieten een trein tot stilstand hadden gebracht om uit een goederenwagen te halen al wat van hun gading was.

Ofschoon Khair er goed aan meende te doen zijn ogen niet in de zak te houden, gebeurde er tijdens de rest van de tocht niets bijzonders. Ongeveer drie kwartier later bracht hij de trein met een zucht van verlichting tot stilstand op het station van Bolpoer.

Met een verheugd gezicht kwam inspecteur Hannington de jonge machinist al tegemoet, toen deze met een lenige sprong op het perron belandde.

„Fantastisch gereden, Khair!" riep de inspecteur uit. „Je hebt het in precies anderhalf uur gedaan. Dat is drie minuten sneller dan Mindar Singh gistermiddag. Kom mee, dan zal ik je eens wat laten zien."

Verheugd volgde Khair Din zijn chef. Deze liep de gehele trein langs op weg naar een van de grote locomotievenloodsen, nog steeds pratend over het record dat de oude Rajah op de belangrijke rit had gevestigd.

„Poeh! Ik geloof er niets van!" klonk opeens achter hen een minachtende stem. Het was Mindar Singh, Khairs grootste concurrent!

„Waar kom jij vandaan, Mindar?" vroeg de inspecteur verwonderd. „Ik dacht dat je vandaag in Meldani zat?"

„Ik eh . . . ik was hier in de buurt," antwoordde de aangesprokene, die achter een van de laatste wagens van de trein vandaan was gekomen. „Maar het bestaat niet dat die kwajongen harder heeft gereden dan ik!"

„Bemoei je met je eigen zaken, Mindar!" sprak de inspecteur dreigend. „En als je mocht willen beweren dat ik sta te liegen, moet je wel weten wat je zegt."

„Het spijt me, meneer de inspecteur," mompelde de oudere machinist. „Zo bedoelde ik het niet. Ik had alleen maar zo graag die verrassing willen hebben, waar u het gisteren over had."

„Kom mee, Khair," hernam de inspecteur, zijn ergernis over het onbehouwen gedrag van Mindar Singh verbergend. En hij vervolgde zijn weg naar de loods.

Vijf minuten later stond Khair Din naast zijn superieur besluiteloos naast een machtige, gloednieuwe diesellocomotief, de eerste die voor het traject naar Meldani was aangekocht. Hij had inderdaad de grootste verrassing van zijn leven gekregen, maar om de een of andere reden was hij er helemaal niet gelukkig mee.

„Kijk," zei inspecteur Hannington, „er komen drie of vier van deze nieuwe machines. Ze zijn stukken sterker dan de oude stoomlocomotieven, dat zie je wel. Welnu, omdat jij de beste prestatie hebt geleverd, mag jij de eerste berijden die we hier in dienst stellen. Morgen begint je opleiding!"

„Maar, meneer Hannington," begon Khair bedeesd, „als ik het eerlijk mag zeggen, ik vind zo'n diesel lang zo mooi niet . . . Hij ziet er zo plomp uit, er zit haast geen koper aan en als hij eenmaal stilstaat, lijkt hij zo dood als een pier!"

De inspecteur keek de jonge, ijverige machinist van terzijde aan.

„Ik begrijp wat je bedoelt, Khair," zei hij vriendelijk. „Die oude stoomlocomotieven zien er inderdaad heel wat plezieriger uit. Maar helaas zijn ze uit de tijd. We hebben steeds sterkere en snellere machines nodig. De techniek staat nu eenmaal niet stil!"

„En wat gebeurt er met Rajah, als ik op deze diesel ga rijden?" informeerde Khair een tikje ongerust.

Inspecteur Hannington legde vertrouwelijk zijn hand op Khairs schouder. „Kop op, jongen," zei hij. „Rajah blijft nog een tijdje in Meldani staan en wordt dan voor de sloop verkocht. En laten we het nu maar eerst eens over je opleiding hebben."

Khair luisterde maar met een half oor naar hetgeen de inspecteur hem vertelde. Het ging hem verschrikkelijk aan het hart, dat hij zijn oude, trouwe dienaar in de steek zou moeten laten. Maar of hij het leuk vond of niet, de volgende dag kreeg hij zijn eerste lessen in de bediening van de enorme diesellocomotief.

Khair toonde zich een pientere leerling en reeds na ongeveer een week kreeg hij zijn eerste belangrijke opdracht in de nieuwe functie die zijn chefs hem hadden toevertrouwd. Toen hij op een goede dag zijn diesel op aanwijzing van zijn instructeur weer netjes in de loods had gezet, riep inspecteur Hannington hem bij zich en nam hem mee naar een rustig hoekje van het grote gebouw, waar talrijke monteurs en poetsers druk in de weer waren.

„Luister eens, Khair," zei de inspecteur zacht. „Morgenmiddag klokslag vijf uur moet er een speciale trein rijden van Meldani naar Bolpoer. Dat wordt de eerste keer dat je nieuwe diesel officieel dienst doet. De instructeur gaat mee, maar jij mag hem besturen. Wat vind je ervan?"

Een golf van trots doorstroomde de jonge machinist. Zo gauw al op een officiële lijn en dan nog wel met een speciale trein.

. . . was er iemand op hem afgestormd, die hem met een hard voorwerp een klap op zijn achterhoofd toediende.

Een kogel van een van zijn eigen mannen trof de verraderlijke machinist in de borst en hij zakte vlak naast de rails ineen.

„Ik vind het geweldig, meneer Hannington," antwoordde hij uit de grond van zijn hart. „Wat is het precies voor een trein, als ik vragen mag?"

„Er wordt een lading goud mee vervoerd," zei de inspecteur. „Tien kleine kistjes vol, die in een van de wagens worden geladen. In welke wagen, dat blijft geheim. Verder rijden er tien of twaalf wagens met andere vracht mee."

Terwijl de inspecteur rustig voortging met het verstrekken van zijn aanwijzingen, stond niet ver van hem verwijderd tegen een van de wielen van een locomotief een gedrongen gestalte gedrukt, die woord voor woord kon volgen wat er werd besproken. De man hield zich muisstil, terwijl langzaam maar zeker zijn gezicht zich plooide tot een brede grijns . . .

„Meneer Hannington," vroeg Khair tenslotte, toen de inspecteur was uitgesproken. „Ik heb gezien dat mijn oude stoomlocomotief gisteren in Meldani op een zijspoor is gezet. Hebt u al nadere berichten over Rajah gekregen?"

„Ach, dat is waar ook, ik had het je al willen vertellen," antwoordde de inspecteur. „Hij gaat morgenavond naar Calcutta. Daar wordt hij gesloopt. Morgenmiddag wordt hij meteen onder stoom gezet. Tja, eenmaal komt de laatste reis..."

De volgende dag, niet lang na de middag, arriveerde Khair weer in zijn oude standplaats Meldani. Zijn nieuwe diesel was er 's nachts reeds heen gebracht door de instructeur en hijzelf was met de personentrein gekomen. Weldra zou de belangrijke rit beginnen. Khair was nog steeds trots op de opdracht, maar aan de andere kant speet het hem dat hij juist vandaag Rajah, zijn beste kameraad, voor de laatste maal te zien zou krijgen.

Toen hij in het schaftlokaal van de locomotievenloods aankwam om nog een boterham te gaan eten, ontdekte Khair dat er een briefje voor hem klaar lag. Nauwelijks had hij het gelezen of hij monterde wat op. Het briefje was getikt op een schrijfmachine. Het bevatte een boodschap over Rajah!

„Ik hoor dat uw oude locomotief vandaag wordt weggebracht, meneer Din," zo stond erin te lezen. „Mocht u een aardige herinnering willen hebben, wilt u dan om vier uur even bij Rajah komen? Dan zal ik er zijn om u te fotograferen." En het briefje was ondertekend met een onleesbare krabbel, waar de woorden „Chandra Lal, fotograaf" onder getypt stonden.

„Dat is een geweldig leuk idee," overwoog Khair. „Rajah en ik samen op een foto. Zo'n aandenken laat ik me niet ontglippen."

Op het aangegeven tijdstip begaf hij zich naar de oude stoomlocomotief, die inderdaad, zoals inspecteur Hannington al had gezegd, een eindweegs buiten het station op een zijspoor stond te puffen en te sissen dat het een lieve lust was.

„Arme Rajah," zuchtte Khair. „Als je eens wist dat het je laatste reis wordt . . ."

Welgemoed beklom hij het trapje naar de stookplaat om nog eens als vanouds het interieur van de cabine te bekijken, even aan al die glimmende wieltjes en handeltjes te voelen en eens zijn blikken te laten gaan langs de flanken van zijn oude strijdmakker.

Op dit ogenblik hoorde Khair achter de locomotief enig gerucht en eer hij wist wat er gebeurde, was er iemand op hem afgestormd, die hem met een hard voorwerp een klap op zijn achterhoofd toediende. Half bewusteloos zakte Khair in elkaar en viel zijwaarts met een plof op de stalen vloer van de cabine.

Met in zijn ene hand een stuk ijzer en in de andere een stevig eind touw boog zijn aanvaller zich over hem heen.

„Ziezo," mompelde deze. „Dat was een klap die goed aankwam. Wat een sufferd om niet door te hebben dat het briefje over die foto vals was. Gelukkig dat ik dat gesprek in die loods heb afgeluisterd. Nu zullen we eens zien wie de speciale trein bestuurt, hij of ik . . ."

De man die Khair Din had neergeslagen en die nu ijverig aan het werk ging om hem aan handen en voeten te binden, was niemand anders dan Mindar Singh!

Enkele minuten later voelde Khair geleidelijk zijn bewustzijn terugkeren. Tot zijn schrik merkte hij dat hij bijna geen vin kon verroeren en dat hem een prop poetskatoen stijf in de mond was gedrukt. Juist toen hij zijn ogen opende, ving hij een laatste glimp op van Mindar Singh, die op het punt stond het trapje naast de locomotief af te dalen.

„Aha, ben je wakker, jongetje?" smaalde de man op hese toon. „Nou, het beste maar met je, hoor! Ik ga lekker dat goudtransport even voor je wegbrengen. In de pas van Bolpoer staan mijn mannetjes me al op te wachten. Met die instructeur van je speel ik het op mijn eentje wel klaar. En tegen de tijd dat iemand jou hier vindt, is het goud veilig en wel in de bergen verstopt. Vaarwel, snotneus!"

Khair voelde het bloed in zijn slapen kloppen. Mindar Singh: een verrader van het laagste allooi! Hij kon het zich nauwelijks voorstellen, maar de woorden van de man hadden aan duidelijkheid niets te wensen overgelaten! Nu herinnerde Khair zich opeens weer de tegenzin die Singh had getoond zo vaak zijn verleden ter sprake was gekomen. En de vele dagen die hij om een geheimzinnige reden elders had doorgebracht . . .

Wanhopig keek de jongeman om zich heen. Vruchteloos piekerde hij over een mogelijkheid om te ontsnappen. Er was maar één oplossing, ging het plotseling door hem heen. De stoomfluit!

Terwijl al zijn spieren hem pijn deden, worstelde hij net zo lang tot hij op zijn rug kwam te liggen. Zijn tanden voor de laatste maal op elkaar zettend, bereikte hij tenslotte met zijn rechtervoet de handgreep van de stoomfluit. Hij gaf drie korte stoten, daarna drie lange en vervolgens nogmaals drie korte. Piep-piep-piep . . . toet-toet-toet . . . piep-piep-piep . . .

Hijgend rustte Khair even uit op de rand van de stookplaat. Terwijl het zweet hem van het lichaam begon te gutsen, probeerde hij het daarna opnieuw. En nog eens en nog eens . . .

Er leken uren voorbij te gaan, eer Khair stemmen dichterbij hoorde komen. Was hij opnieuw bewusteloos geweest? Had hij wel lang genoeg gefloten? Het duizelde hem. Maar het was dan toch gelukt! Op het station hadden ze ten langen leste zijn noodseinen gehoord . . .

De eerste die zich over de totaal uitgeputte machinist heen boog, was inspecteur Hannington. In zijn gezelschap waren de stoker Poetan en iemand van de spoorwegpolitie. Een minuut later hadden ze Khair bevrijd en hem naast de oude locomotief op de spoorbaan gelegd om hem wat op zijn verhaal te laten komen. Met een sprong als van een panter echter kwam Khair overeind.

„Meneer Hannington," hijgde hij, een zakdoek tegen de wonde aan zijn achterhoofd drukkend, „we hebben geen minuut te verliezen! Houd Singh tegen! Hij wil er met het goud vandoor!"

De inspecteur was met stomheid geslagen.

„Er met het goud vandoor?" bracht hij tenslotte uit. „En nog geen vijf minuten geleden heb ik hem rustig met de nieuwe diesel laten vertrekken. Hij kwam me vertellen dat je ziek was geworden en dat je hem had gevraagd of hij je wilde vervangen!"

Maar Khair luisterde nauwelijks. Hij was vervuld van één gedachte: de bandieten achterhalen. En als betoverd liet hij plotseling het oog vallen op de koperen naamplaat van zijn oude locomotief. Nooit had Rajah hem betere dienst bewezen!

„Laten we instappen, inspecteur!" riep hij uit. „Rajah staat onder stoom. We hebben Poetan bij ons om hem op te stoken. Waar wachten we op?"

Enkele seconden later zette Rajah zich in beweging. Khair bediende het mechanisme alsof er nooit diesels waren uitgevonden en Poetan smeet met welbehagen de ene schep kolen na de andere op het vuur onder de machtige ketel.

„Het is een pracht van een locomotief!" gaf inspecteur Hannington toe. „Maar het zou me al sterk verwonderen als hij een diesel inhaalde, Khair!"

Trots bediende de jonge machinist als vanouds de snelheidsregelaar. Met een vurige gloed in zijn ogen tuurde hij de rails af, die een eindweegs verder een flauwe bocht maakten. Daar begon de grote klim naar de pas van Bolpoer . . .

„Afwachten, inspecteur!" zei Khair vastberaden. „Als we te laat komen, weet ik één ding zeker: dan heeft het niet aan Rajah gelegen. Kijkt u maar op de snelheidsmeter: we rijden meer dan honderd kilometer!"

Met denderende vaart stoof de locomotief tegen de helling van de bergpas op. Nu hij niet gehinderd werd door een sleep zware wagens, leek Rajah alle vroegere records op zijn oude traject met stukken te zullen slaan. Telegraafpalen, rotsen en heuvels flitsten als in een droom voorbij.

„Daar heb je ze!" klonk opeens de stem van de inspecteur, die onafgebroken op de uitkijk had gestaan.

Gierend vloog Rajah door de laatste bocht, die hem nog van de bergpas scheidde. Nu zagen ook Khair en Poetan de speciale trein in de verte opdoemen. Juist voorbij de pas was hij tot staan gebracht. Khair begon uit alle macht te remmen; het leek alsof Rajah met zijn hele bemanning tegen de achterste wagen van de goudtrein te pletter zou vliegen.

„Ze zijn de wagens aan het controleren!" riep inspecteur Hannington, half uit het raampje hangend. „Maar de wagen met het goud hebben ze nog niet gevonden."

„Welke is het?" vroeg Khair dringend.

„De laatste," luidde het antwoord. „Ze zijn gelukkig bij de voorste begonnen!"

Terwijl de locomotief knersend vaart minderde, klonk er opeens van dichtbij een kletterend geluid, even later gevolgd door schoten in de verte. De rovers hadden het vuur geopend op de stoomlocomotief, die ze tot hun verbijstering uit het niets hadden zien komen aanstormen!

Minder dan vijf meter van de achterste wagen verwijderd kwam Rajah tot stilstand. Nog steeds ketsten de kogels tegen zijn stalen flanken, steeds dichterbij klonken de schoten van pistolen en karabijnen . . .

Niet alleen de stoker, maar ook de inspecteur vroeg zich af waar het heen moest. Zonder een woord te zeggen vestigden ze allebei hun blikken op Khair. Op hetzelfde ogenblik waarop deze de schok voelde waarmee Rajah tot stilstand kwam, haalde hij een hefboom over. Tegelijkertijd begon de stoom aan de voorkant van de locomotief met geweld te ontsnappen door een van de schuiven.

„Blijf stoom geven, Poetan!" schreeuwde Khair zijn stoker toe. En met deze woorden sprong hij van de locomotief en verdween in de wolken van stoom die de laatste wagen van de speciale trein reeds omhulden.

Aan het oog van de rovers onttrokken rende Khair blindelings de wagen langs om deze los te maken van de andere. Vaag drong het tot hem door dat er van dichtbij nog steeds werd geschoten, maar het losmaken van de koppeling was voor hem slechts een kwestie van seconden en hij werd niet geraakt, toen hij op de tast weer onder de buffers door kroop.

„Poetan!" gilde hij uit alle macht. „Zachtjes vooruit!"

Het vertrouwde geluid van de locomotief die zich puffend in beweging zette, klonk hem als muziek in de oren. Reeds stond hij bij de laatste wagen met de koppeling in zijn handen, gereed om deze aan zijn locomotief te haken. Nog steeds siste de stoom in dikke wolken om hem heen. Onophoudelijk werd er in het wilde weg geschoten . . .

Juist op het ogenblik dat Rajah met een doffe dreun de buffers van de achterste spoorwagen raakte, zodat Khair de koppeling kon inhaken, zag hij tussen een paar flarden stoom door een gestalte op zich afkomen. In een flits zag Khair dat het Mindar Singh was, die een zware koevoet boven zijn hoofd zwaaide.

De jonge machinist bukte zich instinctief, maar het was al niet meer nodig. Een kogel van een van zijn eigen mannen trof de verraderlijke machinist in de borst en hij zakte vlak naast de rails ineen. De koevoet viel kletterend in het grind op het moment dat Khair blindelings naar het trapje van zijn locomotief rende . . .

Een uur later stond de lading goud weer veilig en wel in de goederenloods van het station te Meldani en was er een speciale politiepatrouille onderweg om de rest van de roversbende op te sporen. De instructeur werd bewusteloos in de cabine van de diesellocomotief aangetroffen.

En Rajah?

Rajah werd het trieste lot van de sloop bespaard. Uit dankbaarheid voor zijn wakkere bestuurder plaatste de directie van de Bolpoer Spoorwegen hem in hun museum. Zijn oude koperen naamplaat werd vervangen door een nieuwe van vergroot formaat. En daarin staan nog altijd deze trotse woorden te lezen: „Ter herinnering aan het heldhaftige gedrag van Khair Din, machinist uit Meldani, bij de overval op een goudtransport."

DICKIE DAPPER

Puzzelen om PRIJZEN

Hieronder staat een kort verhaaltje, waarin enkele namen van bomen zijn verborgen. In het geheel zijn het *tien* bomen. Die tien hebben wij nauwkeurig uitgezocht omdat, als je de beginletter van elke boom neemt en deze letters onder elkaar zet, je een woord krijgt dat de aanduiding is van een plekje in de openlucht, waar de jeugd zich kan vermaken. Om je een beetje op weg te helpen hebben wij achter elke zin aangegeven of er een boom in verborgen is; er staat ook bij hoeveel letters de naam van de boom heeft.

Denk erom: als je de oplossing instuurt, moet je niet alle bomen opschrijven, maar *alleen dat ene woord*. En iedereen weet nu wel dat *alleen briefkaarten* gebruikt mogen worden; dus geen brieven.

Hier is het verhaaltje.

Niek en Job maken plannen voor de vakantie.

„Ik zou weleens Parijs willen zien," (4 letters) oppert Job. „Ik loop al met plannen rond (4 letters) voor een verblijf in de Franse hoofdstad."

„Dat is wel sterk," (3 letters) verbaast Niek zich, „daar heb ik óók aan gedacht. Gaan we met de spoortrein?" (3 letters)

„Ja, en wel in de tweede week van mei (5 letters), als jij dat goedvindt," zegt Job.

„Akkoord, ik wil graag wat vroeg in het jaar," (4 letters) vindt Niek. „Hier zijn mijn plannen," zegt Job nu. „Laten we meteen alles doornemen (7 letters). Wie Parijs wil zien (3 letters), moet heel goed voorbereid zijn. Behalve de Notre Dame (3 letters) en de Eiffeltoren is er nog zóveel moois te zien!"

„Was het maar al zover," zucht Niek. „Ik geloof, dat ik moeilijk tot mei kan wachten." (3 letters)

Er zijn weer vijftig mooie prijzen beschikbaar, namelijk:

Eerste prijs: **een paar rolschaatsen.**

Tweede prijs: **twaalf tafeltennisspelen.**

Derde prijs: **twaalf vulpotloden met vier kleuren.**

Vierde prijs: **vijfentwintig boeken.**

De oplossing moet uiterlijk maandag 13 maart in ons bezit zijn, en voor onze lezers buiten Europa op maandag 27 maart. Het adres is: Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan, Haarlem.

OPLOSSING DAMPROBLEEM

Zwart had zeven stenen op 7, 17, 18, 19, 24, 29 en 37.

Wit had zeven stenen op 30, 40, 43, 44, 47, 49 en 50.

Wit is aan zet en speelt 47-42. Dat betekent dat hij de steen van veld 47 op veld 42 zet.

Zwart moet nu twee stenen slaan van veld 37 naar veld 39, en hij moet de twee stenen op de velden 42 en 43 van het bord nemen. Hij mag dus niet met zijn steen op 24 over de witte op 30 slaan, want meerslag gaat voor.

Nadat Zwart van 37 naar 39 heeft geslagen, slaat Wit van 44 naar 33.

Zwart moet dan weer twee stenen slaan, namelijk van veld 24 naar veld 44 en nu maakt Wit de rondslag van 33 naar 2.

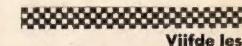
De enige steen van Zwart is op veld 44 gevangen en kan niet zetten. Zwart heeft dus verloren.

geeft voetballes

BALCONTROLE

Vijfde les

COCO DE CLOWN

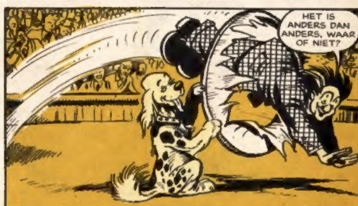

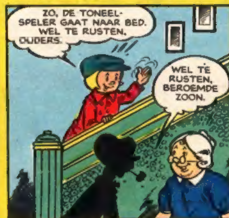

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.